అదృష్టవంతుడు

కూర్మా వేణుగోపాలస్వామి,
శేషుబాయి గోపాలస్వామి

టెలిఫోన్ గంట మోగడం మొదలెట్టింది.

ఆతురత్తో తీసి వినేటప్పటికి మృదు మధుర వాక్కులు వినబడ్డాయి. "నాభర్త ఊళ్లో లేడు. రాత్రి నాతో భోంచేస్తావా?" నే నానంద వార్ధిలో నోలలాడిపోయ్యాను. ఇదే సమయం అనుకున్నా. "ఓ, తప్పకుండా వస్తా. అయితే మీ ఇల్లెక్కడ?" ఈమాటలు నేననేసరికి ఆమె రౌద్రంవల్ల టెలిఫోన్ వణికిపోయింది. "నాపేరు ఉమాబాల. నీకు జ్ఞాపకం ఉందో లేదో గాని నీచెల్లిల్ని నేను" అనేటప్పటికి రాత్రేమో రసికత్వం ఒలికించేద్దామని ఊరిపోతోన్న నాఆశలన్నీ ఒక్కసారిగా పటాపంచలయ్యాయి. నాకు ఒళ్లు కంపించిపోయింది. "నేనెవరనుకున్నావు? నీకేమో పనీపాటా లేదని ఇతరులెవరికీ కూడా పనీ పాటా లేదనుకున్నావా? మొట్టమొదట నీపేరు చెప్పనంత మాత్రంచేత నీవెవరో నాకు తెలియదనుకున్నావా? ఏదో నిన్ను ఉడికించాలని ఆలాగన్నాను. ఇల్లు కదిలి రావడానికి ఒక్క నిమిషంఅయినా నాకు టయిము లేదు." అన్నాను. కాని ఆమె నాన్నతో నావేషాలన్నీ వెల్లడి చేసి నాకు నెలనెలకూ ఇచ్చే మనువర్తి ఊడగొట్టిస్తానని బెదరించేటప్పటికి తోక ముడుచుకుని 'వస్తా'నన్నాను. నాకు ప్రాయశ్చిత్తంగా టాజ్ మహల్ హొటేలుకు తీసుకుని వెళ్లదువుగాని, ఈవనింగు డ్రెస్సు వేసుకోమంది. ఉక్కిపోతోన్నా నాకర్మం కాలినట్లు అట్టలాంటి షర్టువేసుకుని ఊరేగవలసివచ్చింది.

టాజ్ మహల్ హోటల్ సంగతి మీకు తెలుసుగా. సముద్రానికి ఆనుకొనిఉంది. బొంబాయిలో కాసులుకానులుగా ఖర్చుపెట్టే ప్రతికుర్రాడు అక్కడే ఉంటాడు. అక్కడికి భోజనానికి వచ్చేవాళ్లు, బొత్తిగా దేశం చూడ్డానికి వచ్చిన పరదేశస్థులయితే తప్ప, ఒకళ్లకొకళ్లు తెలిసే ఉంటారు. అక్కడికి ఇంకెవరూ దొరకనట్లు చెల్లెళ్లను, భార్యల్ని వెంటబెట్టుకునివెళ్తే లోకువ అయిపోతాం. కాని కష్టకాలం ఎవరికైనా వస్తుంది. ఆనాడు "కేబరే" ఉందని ఉమా కనిపెట్టింది. మెల్లగా డాన్సుహాల్లోకి దారి చూపింది. నేను జేబు తడుంకున్నా — తెచ్చినడబ్బు చాల్తుందో లేదో అని.

మధ్య డాన్సుఫ్లోరు నునుపువల్ల మెరుస్తోంది. దానిచుట్టూ కుర్చీలూ, బల్లలూ గోడలకు అంటుకునేటట్టు అమర్చబడియున్నాయి. ఇంక దీపాల వెల్తురు చెప్పనక్కఱలేదు. గోడల్లో పెద్దపెద్ద అద్దాలు ఉండటంచేత ఎటుచూచినా వేలకొలది మా ప్రతిబింబాలే

కనుబడుతోన్నాయి. మేము టేబిల్ రిజర్వు చేసుకోలేదు. ఆలస్యంగా వచ్చాం. గది జనంతో క్రిక్కిరిసిపోయి ఉంది. అంచేత ఏ మూలనయినా ఇరుక్కుందామని నే నిటూ అటూ బల్లకోసం చూస్తోంటే, మా ఉమా హాలంతటిలో ముఖ్యమైన స్థలంలో ఉన్న బల్లదగ్గిఱ ఎవరూ లేకుండా ఉండడం కనిపెట్టి దర్జాగా దానిదగ్గిఱకు వెళ్లి మఖాం వేసింది. ఇక నేను పికీనీస్‌కుక్కలాగ వెంటబడి పోవలసివచ్చింది. ఖంగారు బడుతూ హెడ్ వెయిటర్ అక్కడికి వచ్చాడు. అతను వచ్చేలోపల ఆబల్లమీద ఉన్న రిజర్వేషన్ కార్డును మా ఉమా ఒకచేతిఊపుతో తోసి పారేసింది. హెడ్ వెయిటర్ వంక కళ్లు ఎర్ర చేసేటప్పటికి అతను ఖంగారుపడిపోయి ఏమీ అనలేక, వేరే ఒకబల్లతెప్పించి మాప్రక్కన వేయించి కుర్చీలు అమర్చి రిజర్వేషన్‌కార్డు బల్లమీద పెట్టాడు. నేను భోజనానికి ఆజ్ఞ ఇస్తూ, "పానీయం ఏంకావలె" నని అడిగితే ఉమా "ష్యాంపెయిన్" అంది. "ఎప్పటినుండి మొదలెట్టావు సురాపానం" అన్నా. "అబ్బే, నే నసలు ముట్టుకోనుగాని ఇక్కడ ష్యాంపెయిన్ తెప్పించకపోతే పరువుతక్కువ" అంది నాకు నాలుగాకులు నేర్పుతూ.

మేము భోజనంమొదలెట్టేటప్పటికి ఇతరులు ముగిస్తూ ఉన్నారు. డాన్సువాయిద్యం ఇతరబల్లల దగ్గిఱ ఉన్నవార్ని ఆకర్షించడం మొదలెట్టింది. కొంచెంసేపట్లో డాన్సు ఫ్లోరు నిండిపోయింది. దొరలూ దొరసానులూ, ఇంగ్లాండులో ఏళ్లతరబడి వేలకొలది వెచ్చించి డిగ్రీలు లేకపోయినా డాన్సింగు నేర్చుకున్న నల్లదొరలూ, తెల్లవా రేంచేస్తే కోతుల్లా తాముకూడా అదేచేయాలనే పారశీక కాంతలూ శరీరాలు ఊపడంమొదలెట్టారు. ఇదొక పెద్ద ఆట. డాన్సుఫ్లోరులో ఎక్కడైనా ఒక అడుగుస్థలం కనబడ్డంతోనే ఒకమొగాడూ ఒక ఆడదీ కలిసి దానిమీదికి ఉరకడం. కౌగలించుకుని, కళ్లు, ఒళ్లు, కాళ్లు కదపడమే కాని జరగడం ఏం కనబడదు, స్థలం లేకపోబట్టి. ఇదే డాన్సింగు అంటారు. ఈ లోపల ఏ లావుపాంటి ఆయనో ఒక ఊపు ఊపేటప్పటికి అనేకమంది ఒకరిమీద ఒకరు పడి క్షమాపణ వేడుకుంటారు. ఇదొక ఆనందం.

ఈ నాట్యసముద్రంమీదనుంచి నా చూపు మరల్చేటప్పటికి, మాప్రక్కన క్రొత్తగా వేసిన బల్లదగ్గిఱ ఒక హిందూ పెద్దమనుష్యుడు కూర్చునిఉండడం కనబడింది. ఎన్నో కుర్చీలున్నా ఆయన ఒంటరిగానే ఉన్నట్లు నాకు తోచింది. చాలా పొడవుగా ఉంటాడు. మా ఉమా అంటుంది అందంగా ఉంటాడని కూడా. ఈలోపల డాన్సింగు ఆగిపోయింది. ఎవరిబల్లకు వారు చేరుకున్నారు. కొంచెంసేపట్లో బల్లలదగ్గర ఉన్న దీపాలన్నీ ఆర్పేశారు. డాన్సుఫ్లోరుమీద మాత్రం ప్రకాశిస్తోన్న స్పాట్ లైట్ ఒకటి కనబడుతోంది. ఒక దొరా ఒకదొరసానీ వచ్చి నృత్యం చూపించారు. ఇదేనటకే బరే

అంటారు. వారినృత్యం అయిపోవడంతో నే మళ్లీ మాబల్లలదగ్గర దీపాలు వెలిగాయి. మా ప్రక్కబల్లదగ్గర కూర్చునిఉన్నాయన మళ్లీ నాదృశ్యానికి అడ్డుకడ్డాడు. అతనికళ్లనుండి నీళ్లు బొటబొట కారుతున్నాయి. అది ఉమా కూడా గమనించింది. "ఒకపెగ్ ఎక్కువై ఉంటుం"దన్నాను ఆమె అడగని ప్రశ్నకు ప్రత్యుత్తరంగా. "నీకేమీ తెలియ"దంది ఉమా. ఎప్పుడూ అలాగేఅంటుంది. "అతనికేదో పెద్ద ఉపద్రవం సంభవించిఉంటుంది" అంది. "తప్పకుండా జరిగి ఉంటుం"దన్నా నేను. "అతడు ఇక్కడికి తీసికొనివద్దా మనుకున్న గుంట రానట్లుంది" అన్నా నేను. ఉమా నన్ను "నోరుమూయ" మంది. నాదురుద్దేశాలకు శాస్తిగా అతన్ని మాబల్లదగ్గరకు పిలవమంది. నేను డంగయిపోయ్యా. "బొంబాయిలో ఊరూ పేరూ తెలియనివాళ్లతో అధికప్రసంగానికి దిగితే రెండుచంపలూ వాయిస్తా"రన్నా. "ఆయనకై రిజర్వుచేసిన బల్ల మనం ఆక్రమించాంగా. ఆమాత్రం పరిచయం చా"లంది ఉమా.

"అయ్యా, క్షమించాలి. పొరబాటున మీబల్ల మేం ఆక్రమించాం. మీరు కూడా ఒంటరిగా ఉన్నట్లున్నారు. దయచేసి మాతో కలిసి ఏదైనా పానీయం పుచ్చుకుంటే మాకు చాలా ఆనందం కలిగిస్తుంది." అన్నా ఆయనదగ్గెఱకు వెళ్లి. ఆయన మెల్లగా లేచి వచ్చి మాబల్లదగ్గర చేరాడు. ఇంకో గ్లాసు అతనికోసం తెప్పించి ష్యాంపెయిన్‌తో నింపి ఇచ్చాను. "మీ హెల్త్" అని ఒకగుటకలో కొట్టేశాడు. కాని కళ్లెంట నీళ్లు ఇంకా వస్తూనే ఉన్నాయి, అతను నవ్వుతో మాట్లాడాలని ఎంతప్రయత్నించినా. "అమ్మా, మీరు నన్ను క్షమించాలి. నే నీవేళ డాన్సు చేసేస్థితిలో లేను." అన్నాడు. నాకు పట్టరాని నవ్వొచ్చింది. మాఉమాకు డాన్సు ఒకఅడుగైనా వేయడం రాదు. ఈలాంటి విషయాల్లో ఆమెకు పూర్వకాలపు చేదస్తం మెండు. కాని ఎవరికైనా తెలిస్తే తన నవనాగరకతకు భంగం వస్తుందనిభయం. నే నేమైనా తనసంగతి వెలిబుచ్చేస్తానేమో నని బల్లక్రింద నాకాళ్లను గట్టిగా తన్నుతూ ఆయన కేదో నాలుగు మంచిమాటలు చెప్పింది. తన్నులవల్ల కల్గిన బాధలో ఆసంభాషణ నాకు వినిపించలేదు. అప్పు డతడన్నాడు-"మీరు చాలా దయార్ద్రహృదయులుగా కనుపిస్తోన్నారు. మీకు విసుగు కలగదంటే ఒకచిన్న కథ చెప్తా"నన్నాడు. "ఏమాత్రం కలగ"దని అంటూ నేను మరల అతనిగ్లాసు ష్యాంపెయిన్‌తో నింపాను. "మీ హెల్త్" అంటూ ఒకగుటకలో మ్రింగేసి కథ చెప్పడం మొదలెట్టాడు.

"ఒకపురుషుడు ఒకస్త్రీ ఉండేవారు. ఆ పురుషుడు ఆస్త్రీని అధికంగా ప్రేమిస్తోండేవాడు. ఆమెను స్త్రీఅనవలసిందే. వర్ణించడానికి మాటలు చాలవు. దేవకన్యకలంటే మీరు నమ్మరు. ఆమెపేరు చెప్పితే మీకే తెలుస్తుంది. కాని చెప్పనందుకు క్షమించాలి. ఆమె ఈదేశంలో చాలా ప్రసిద్ధికెక్కిన స్త్రీ.

పుట్టుకవల్లో, సౌందర్యంవల్లా ఆమెకు సాటి వారు ఈతరంలో లేరు. చరిత్రల్లో కూడా అంతటిస్త్రీ లేదు. మోహినిని మించిపోతోంది. మోహిని దేవదానవులకు ఘోర వైరం కలిపించింది. కలహం ఎవరైనా కలిగించవచ్చు. దేవదానవుల్నికూడా, ఐక్యంచేసేటంతశక్తి ఈమెకు కలదు. అంతకంటె గొప్పేముంది? ఆమె సౌందర్యంతో పురుషులకు చేయజాలని దేం లేదు. అంతటి సౌందర్యం ఈదేశంలోనే కాదు, ఇతరదేశాల్లో కూడా ఉండదు.

"ఆపురుషుడు ఈస్త్రీని చూడ్డంతోనే అమోఘ మోహంతో మునిగిపోయ్యాడు. ఇది సాధారణమైన ప్రేమకాదు. ఆమె యౌవనవతి. తనచుట్టూ తిరుగు వేలకొలది పురుషుల్లో ఈతనిపైన తన అనుగ్రహం ప్రసరించింది. అంతా వీరిరువురి పేర్లూ కలిపి చెప్పుకోవడం మొదలెట్టారు. ఆయన చాలా పొడవైనవాడు; అందమైనవాడు. ఆధునికకవుల్లో అగ్రగణ్యుడు. ఆయనది గొప్పకుటుంబం. ఆమె భువనైకసుందరి.

"ప్రప్రథమంలో ఆమె ఆతన్ని పూర్తిగా అంగీకరించలేదు కాని వారిరువురు కలుసుకోని రోజు లేదు. ఏనాటికైనా వివాహం చేసుకొంటుందనే నమ్మకతో ఆతను ఆనంద సముద్రంలో మునిగిపోయ్యాడు. అప్పటి అతని ఆనందం అపరిమితం."

ఈమాటలు ఉచ్చరించేటప్పటికి అతని కళ్లవెంట మళ్లీ నీళ్లువచ్చాయి. ఆతనిగ్లాసు మళ్లీ షాంపెయిన్‌తో నింపా. "మీ హెల్త్" అని మళ్లీ ఒకగ్రుక్కతో మింగేశాడు.

"ఆమె అసమానసౌందర్యం సంగతి మీకు ఇదివరకే చెప్పా. అదిచాలక ఆమెకు అపరిమితమైన ఆశ ఒకటి ఉండేది—దేశంలో తాను గొప్పనాయకురాలుగా ఉండాలని. ఈ ఉద్దేశ్యంతో దేశనాయకులకడ చేరి కష్టమైన విషయములు అనేకములు చర్చిస్తూండేది. ఆమెకు దేశస్థితి బాగుచేయాలని మిక్కిలి కుతూహలం. అంచేత స్త్రీలకు ఓట్లురావడానికి ముందునుంచీ కూడా స్త్రీల హక్కుల కొఱకై జండా ఎత్తి రాజకీయ విషయాల్లో చాలా తెలివైందని పేరుపొందింది. స్త్రీలకు ఓట్లు రావడంతోనే ఆమె శాసననిర్మాణ సభకు ఎన్నుకోబడ్డది. రాజకీయ విషయాల్లో ముందంజవేసి ఉపన్యాసాలిచ్చే స్త్రీల రూపరేఖా విలాసాలు మీకు తెలిసిందేగా. వాటిలో ఆమెసౌందర్యం ఎలాగ ప్రజ్వరిల్లిందో మీరే ఊహించవచ్చు.

"ఈకాలంలోనే నేచెప్పిన పురుషుడు ఆమెజీవితంలో ప్రవేశించాడు. ఆతని స్నేహం ఆమెకు చాలా అదృష్ట దాయకం. ఆతను లేకపోతే ఆమెరాజకీయజీవితం నిష్ఫలం అయ్యేది. ఆమెకు ఉపన్యాసం తయారుచేయడం రాదు. కాని వల్లెవేసి ఎట్టి ఉపన్యాసాన్నైనా ఇయ్యగలిగేది. ఆమె ఉచ్చారణ, పద ప్రయోగం, వాక్యాల అల్లిక, మృదుమధుర కంఠధ్వని విని జనులందరూ ఆశ్చర్యపడేవారు. కాని ఆమెకు

ఉపన్యాసం తయారుచేయడం ఏమాత్రం రాదు. త్వరితంగా ప్రసిద్ధికెక్కిన ఆమెఉపన్యాసాలకు ఆటపట్టులయిన ఊహ లామెవి కావు. ఆమెస్నేహితుడు ఆమెఉపన్యాసాల్ని వ్రాసి ఆమెకు ఇస్తుండేవాడు. అలా వ్రాయడం ఆయనకు చాలాసరదా. ఆమెకు కొంచెంఅయినా తాను ఉపయోగపడుతోండడం తనకు చాలాగౌరవంగా తల్చేవాడు. అతడు ఆమె ఇచ్చే ఉపన్యాసాల్ని తయారుచేయడంలో సాహాయ్యపడుతోండేవాడేకాని తన ప్రతిఉద్దేశం, ప్రతిపదం, ప్రతివాక్యం అతనిదేనని ఆమెకు ఏనాడూ తోచలేదు. ఆమె అవలంబించిన రాజకీయపక్షం ఆతని కేమాత్రం ఇష్టంలేకపోయినా, ఆమెవల్ల ఆమె అవలంబించిన పక్షం అభివృద్ధికై తన యావచ్ఛక్తి వినియోగించుచున్నాడన్న సంగతి ఆమె తెలుసుకోలేక పోయింది. ఆతని మెదడు బెజవాడ జంక్షనులాగ ఒకేసారి అనేక మార్గాల్లో పోతోండేది. ఆతడు తలచుకొంటే రాజకీయవిషయాల్లో సుప్రసిద్ధమైన పేరు పొంద గలిగేవాడు. కాని కవి అగుటచే రాజకీయ విషయాల్లో కుతూహలం లేక ఆమెకు సాహాయ్యం చేయాలనే ఉద్దేశంతప్ప వేరు విషయం ఆతడు ఆలోచించనే లేదు. తన కీర్తికై ఏమాత్రం అపేక్షించలేదు.

"ఈలోపల మరియొక పురుషుడు ఆమె జీవితంలో ప్రవేశించాడు. అట్టి ధైర్యంగల యోధుడు మనకాలంలో లేడని అంటారు. కాని అతడు ధైర్యవంతుడో, అదృష్టవంతుడో మనం చెప్పలేం. తనవంటి అదృష్టవంతుడు లేడని అతడే అంటూఉంటాడు. 'నేను ఎప్పుడూ ఓడిపోజాలను' అని విచారంగా అంటూఉండేవాడు. అతడు ఏదిముట్టుకుంటే అది బంగారం అయ్యేది. అతడు ఏదిఒగ్గినా గెలిచేవాడు. అతని పేరు కెప్టెన్ విజయ; సార్థకనామధేయుడు. ఆతడు ముట్టిందంతా జయం. ఆతడామెను శాసననిర్మాణసభలో అధ్యక్షుని గేలరీనుంచి మొట్టమొదట చూచాడు. ప్రసిద్ధికెక్కిన ఆమెఅందం ఆతనెఱిగిందే పత్రికల్లో ఆమె చిత్తరువు ఎన్నోసారులు చూచాడు. కాని అప్పటివఱకూ ఆమెసౌందర్యం అతన్ని ఆకర్షించలేదు. చిత్తరువులకు ప్రాణం లేదు గదా. ప్రాణంతోవున్న ఈ అసమానసౌందర్యాన్ని ఇప్పుడే కనిపెట్టాడు. ఆనాడామె మరింతమధురంగా ఉపన్యసించింది. స్త్రీహక్కులసంబంధమైనచట్టం ఒకటి ఆనాడు చర్చింపబడుతోంది. హైందవస్త్రీల దుర్గతినిగురించి ఆమె ఆలాపించేటప్పటికి పురుషుల పాషాణహృదయాలుకూడా కరిగిపోయ్యాయి. ఆమె ఉపన్యాసమే ఆనాడు ఆమెపక్షం జయించడానికి కారణం అని అంతాఅంటారు. వీరుడగు విజయుడు ఆమెసౌందర్యానికి, తెలివికి ముగ్ధుడైపోయ్యాడు. ఆమె తెలివి, ఆమెజ్ఞానం, ఆమె చురుకుదనం ఇవన్నీ ఆమెచక్కదనంతో కలవడంతోనే విజయుని హృదయాన్ని బానిసగా చేసివేశాయి. అతడెప్పుడూ ఓడిపోలేదుగా! ఆనాటిరాత్రే ఆమెను ఒకవిందులో కలుసుకున్నాడు.

"మూడువారాల్లోపల ఆప్రాత స్నేహితుడు, ఆమెకు సాహాయ్యం చేసినవాడు, ఆమె కెప్టెన్ విజయుని వివాహమాడనున్నదని పత్రికల్లో చదివాడు. నిర్ఘాంతపడి పోయ్యాడు. తనకన్నులను తను నమ్మలేక

పోయ్యాడు. వాలిపోయిన ట్లామెదగ్గరకు పరిగెత్తాడు. ఆమె ఆతనిస్థితిని చూచి ఖంగారుపడిపోయింది. 'నన్ను క్షమించాలి. నీకు చాలా కష్టంకలిగించాను' అన్నది. కాని తాను అప్పుడే ఒక ప్రేమసముద్రంలో మునిగిపోయ్యానన్నది. విజయ చాలా మంచి వాడు, మహా గొప్పవాడు. కాని అతనికి కొన్నిలోపాలు ఉన్నాయి. ఇతరులలో అట్టి లోపాలు లెక్కచేయ నక్కరలేదు. కాని అంతటిగొప్పవానిలో లోపా లుండకూడదు. తనప్రేమ, తన జాగరూకత ఆతన్ని ఈలోపాల్నించి రక్షిస్తవి. అట్టివానికి తనప్రేమ నర్పించడం అత్యావశ్యకం, ఆతన్ని రక్షించడం ముఖ్యావసరం అంది.

"ఈ మాటలు వినడంతోనే ఆతడు, ఆమె ప్రాతస్నేహితుడు వెళ్లిపొయ్యాడు ఇంకెప్పటికీ తిరిగి రాకుండా. ఆతడు మరలతిరిగి రాలేదు. అతడు మరలతిరిగిరాడు. అది విధి లిఖితం. ఇక విజయుడో, ఎన్నడూఓడని విజయుడో, ఆమెను పెండ్లియాడెను. తన స్వప్న కాంతను పెళ్లియాడెను. ..."

మేం ఏమి అనగలం? మేం ఓదార్చడానికి ప్రయత్నించాం. ఆతడు కండ్లనీళ్లు ఆపలేకపొయ్యాడు. విషాదాన్ని అంతరింప జేయడానికి నాకు తెలిసినమందు ఒకటేకనుక అతనిగ్లాసు మళ్లీ ష్యాంపెయిన్‌తో నింపాను. "విూ హెల్త్"అని మళ్లీ ఒక గ్రుక్కతో మింగేశాడు.

"కాని ఆమె తిరుగ ఉపన్యసించలేకపోయింది. ఎట్లు ఉపన్యసించగలదు? తన ప్రాతస్నేహితుడు లేకపోవుటవల్ల ఆమెఅంధంమాత్రం మిగిలింది. తనజీవితంఅంతా విజయుని రక్షించుటతో ఆవరించుకునిపోయింది. ఆమెప్రాతస్నేహితుడుఆమె జీవితంలోంచి అంతరించి పోయాడు. ఆతడు ఆమెను అధికంగా ప్రేమించాడు. ఇంకా ప్రేమిస్తోన్నాడు. కాని తిరిగిరాడు, ఎన్నటికినీ తిరిగిరాడు, ఎన్నటికినీ... ..."

అతడు తన కుర్చీమీాదనుంచి లేచి తన విచారనిమగ్నమైన ముఖముతో మావంక చూచాడు. ధైర్యం అభినయించి చిరునవ్వు నవ్వ ప్రయత్నించాడు.

ఉమాబాల అతన్ని ఓదార్చడానికి ప్రయత్నించింది. కాని లాభంలేకపోయింది.

ఒంగిపోయిన ఆతని పొడుగాటి శరీరం ద్వారంలోనుంచి బయటకు వెళ్లిపోవడం చూచాం. మాకు చాలావిచారం కలిగింది.

ఈ లోపల హెడ్‌వెయిటర్ మాబల్ల దగ్గఱకు వచ్చాడు. "ఇప్పుడు మమ్ములను విడిచి వెళ్లిన ఆపొడవుగానున్న పెద్దమనిషి ఎవ"రని ఉమాబాల అతన్ని అడిగింది.

"ఆయనా" అన్నాడు హెడ్‌వెయిటర్. "అమ్మా, ఆయన మన దేశంలో అందఱికంటే ప్రసిద్ధికెక్కిన యోధుడు కెప్టెన్ విజయ!"
